

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **V. V., nar. X**
státní příslušnost Ukrajina

zastoupen: **JUDr. Petrem Novotným**, advokátem,
se sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. července 2021 č. j.: CPR-15885-2/ČJ-2021-930310-V242

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 20. 5. 2021 č.j. KRPA-127761-11/ČJ-2021-000022-ZAM o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) a o

stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání 2 roků.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě předně správním orgánům vytkl, že nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/1999 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a že si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu ust. § 50 odst. 2 správního řádu.
3. Konkrétně pak žalobce namítl, že nebyl na území České republiky zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, neboť na území České republiky nevykonával žádnou soustavnou a závislou práci a nebyl v žádném pracovněprávním vztahu. V jeho případě šlo toliko o jednorázovou brigádu, a proto nebyly naplněny všechny znaky výkonu práce definované v zákoníku práce.
4. Správními orgány stanovená doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se žalobci jeví jako nepřiměřená a skutkovým okolnostem případu neodpovídající.
5. Dále žalobce namítl, že na Ukrajině probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt, který v současné době nepolevuje na intenzitě, a proto nesouhlasí se závěrem správních orgánů o tom, že jeho vycestování na Ukrajinu je možné. Rovněž poukázal na vojenskou konfrontaci Ukrajiny s Ruskou federací v Azovském moři, jejíž důsledky jsou dodnes patrné nárůstem napětí se sousední Ruskou federací.
6. Kromě toho ještě žalobce v obecné rovině namítl porušení ust. §3, §50 odst. 2, §2 odst. 1,3 a 4 správního řádu ze strany správních orgánů.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že neshledal ve svém postupu žádné pochybení. Podrobně a přezkoumatelně v napadeném rozhodnutí uvedl důvody, pro které potvrdil rozhodnutí nalézacího správního orgánu. Žalovaný je rovněž přesvědčen o tom, že se podrobně a přezkoumatelně vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Délka uloženého správního vyhoštění byla stanovena v rámci zákonem stanovené sazby. Napadené rozhodnutí je tedy plně v souladu se zákonem. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
9. Žalobce byl dne 20. 5. 2021 kontrolován příslušníky Policie České republiky na stavbě spočívající v rekonstrukci budovy na adrese Rašínovo nábřeží 66, Praha 2, při výkonu zednických prací, a to v rámci policejní akce zaměřené na kontrolu cizinců vykonávajících zaměstnání bez povolení k zaměstnání či oprávnění k pobytu na území České republiky. Ke kontrole žalobce předložil biometrický cestovní pas č. X vydaný Ukrajinou

s vyznačeným polským vízem (typ D/MULT) platným od 13. 11. 2020 do 5. 11. 2021. Žalobce však nebyl schopen předložit žádný doklad, který by jej opravňoval k výkonu práce na území České republiky, ačkoli by kontrolován přímo při jejím výkonu, který nepopíral, a současně uváděl, že právě za prací do České republiky přicestoval. Z toho vzniklo podezření, že žalobce na území České republiky vykonává bez oprávnění pracovní činnost, protože byl podle ust. § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.

10. Dne 20. května 2021 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce do protokolu o výsledku v právním postavení účastníka řízení uvedl, že přicestoval do schengenského prostoru naposledy dne 27. 11. 2020 na biometrický cestovní pas přes maďarský hraniční přechod Csengersima do Polska, kdy pobýval asi 4 měsíce za účelem práce. Do České republiky přicestoval z Polska, kde mu skončila práce, dne 20. 4. 2021, a to rovněž za prací. Od té doby na území České republiky pobývá nepřetržitě. Do České republiky přicestoval s vědomím zákazu vstupu cizincům, kteří jsou občané státu neuvedeného v seznamu států s nízkým rizikem nákazy onemocnění Covid-19. Za prací přicestoval i přesto, že mu bylo již v minulosti na území České republiky uloženo správní vyhoštění za výkon výdělečné činnosti bez povolení k zaměstnání. Na předmětné stavbě pracuje od 29. 4. 2021 jako pomocný stavební dělník s pracovní dobou od pondělí do pátku v době od 7:00 hod do 19:00 hod. s tím, že o víkendech se nepracovalo. Měl zde pracovat ještě týden. Pracuje i na jiných stavbách. Práci zde rozděloval jiný Ukrajinec jménem S., který se vždy ráno zastavil a řekl, co má dělat a on to dělal. Pracovní smlouva sepsána nebyla, ale měli se S. ústní dohodu, že bude pracovat za odměnu ve výši 150 Kč na hodinu, kterou mu vyplácel tento S. v hotovosti v korunách. Pracovní nářadí bylo na stavbě k dispozici s tím, že je přiděloval rovněž onen S. Pracovní povolení ani živnostenský list žalobce nemá, ačkoli je mu známo, že pracovní povolení mít musí. Ke svým osobním poměrům žalobce uvedl, že na Ukrajině má rodiče, manželku a dceru. Vlastní zde i rodinný dům. V České republice naopak žádné blízké osoby nemá. V České republice nemá rovněž žádný majetek ani žádné aktivity. Nemá zde ani žádné závazky ani pohledávky. K možnostem návratu na Ukrajinu se žalobce vyjádřil tak, že mu na Ukrajině žádné nebezpečí nehrozí a ve vycestování mu nebrání žádná překážka. V případě vyhoštění vycestuje dobrovolně s tím, že se má kam vrátit.
11. Z fotodokumentace z místa předmětné stavby a ze seznamu kontrolovaných osoby se podává, že žalobce byl policejní hlídkou na stavbě kontrolován právě v době, kdy vykonával pracovní činnost.
12. Z kopie cestovního pasu žalobce se podává, že žalobci bylo vydáno polské vízum typu D/MULT na dobu 180 dnů s platností od 13. 11. 2020 do 5. 11. 2021 a že poslední vstup na území schengenského prostoru se uskutečnil dne 26. 11. 2020 přes maďarský hraniční přechod Csengersima. V cestovním pase žalobce naproti tomu není vyznačení žádné oprávnění žalobce k výkonu práce na území České republiky.
13. Z rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 19. 8. 2018 č.j. KRPS-194538-23/ČJ-2018-010026 se podává, že žalobce bylo tímto rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 12. 9. 2018, uloženo správní vyhoštění v trvání 6 měsíců pro výkon zaměstnání bez příslušného povolení.
14. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst.

3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce řádně a včas odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom po projednání věci samé, ke kterému nařídil jednání poté, co žalobce vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
16. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.
17. Ze správního spisu je v první řadě zřejmé, že žalobce skutečně v den, kdy byl kontrolován a následně zajištěn policií, vykonával zaměstnání bez povolení k zaměstnání, resp. byl zaměstnán, ačkoli takové povolení je podmínkou výkonu zaměstnání. To se podává z lustrace v cizineckém informačním systému, z cestovního pasu žalobce a v něm uvedených údajů, z na místě stavby pořízené fotodokumentace a zejména z výpovědi samotného žalobce před nalézacím správním orgánem v procesním postavení účastníka řízení. Zejména pak z údajů sdělených samotným žalobcem a současně na základě okolností, že byl žalobce policejní hlídkou přistižen přímo při výkonu zaměstnání bez povolení k zaměstnání, kterýžto žalobce navíc ani nijak nerozporoval, lze učinit spolehlivý skutkový závěr o výkonu zaměstnání žalobce na území České republiky bez povolení k zaměstnání přinejmenším od 29. 4. 2021 do 20. 5. 2021, kdy byl zajištěn. Nemůže proto obstát tvrzení žalobce, že tento na území České republiky nebyl zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Správní orgány tedy naopak žalobci beze zbytku prokázaly výkon zaměstnání bez povolení k zaměstnání v době přinejmenším od 29. 4. 2021 do 20. 5. 2021, a v tomto ohledu řádně zjistily skutkový stav věci. Správní orgány rovněž zjistily v dostatečném rozsahu podmínky, za kterých žalobce vykonával zaměstnání, a dospěly ke správnému závěru, že tyto naplňují všechny znaky závislé práce. Tvrzení žalobce o toliko jednorázové brigádě tak zde nejen, že neodpovídá zjištěnému skutkovému stavu, ale není rovněž příliš relevantní, neboť i k výkonu tzv. jednorázové brigády by žalobce jakožto cizinec jistě potřeboval povolení k zaměstnání.
18. Vzhledem k tomu, že žalobci již bylo v minulosti pravomocně uloženo správní vyhoštění pro výkon zaměstnání bez povolení, lze tudíž souhlasit se správními orgány, že obdobným nynějším porušením právního předpisu žalobce naplnil skutkovou podstatu ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona.
19. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při

přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32.). K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání dvou roků uložena ještě v dolní polovině zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9. zákona. Správní orgán prvního stupně potom na straně 7 prvostupňového rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, kdy soud pro stručnost na toto odůvodnění, se kterým se lze ztotožnit, plně odkazuje. Soud jen dodává, že lze sotva po správních orgánech úspěšně žádat stanovení doby zákazu vstupu v toliko symbolické výměře v situaci, kdy žalobce vědomě opakovaně lehkomyšlně porušuje tytéž právní předpisy České republiky a přitom vědomě nerespektuje ani mimořádné ochranné opatření vydané k ochraně před zavlečením onemocnění Covid-19.

20. Co se týče námitky žalobce spočívající v poukazu na probíhající vnitrostátní válečný konflikt na Ukrajině, je třeba podle zdejšího soudu přisvědčit žalovanému, že podle § 2 bodu 24 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška“) považuje Česká republika Ukrajinu s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou ruských separatistů za bezpečnou zemi původu. Bylo proto zcela na žalobci, aby tvrdil a osvědčil (a nejlépe prokázal), že v jeho konkrétním případě nelze Ukrajinu za bezpečnou zemi považovat, což se žalobci dostatečně konkrétně nepodařilo, když naopak ve svém výsledku v postavení účastníka správního řízení uvedl, že mu na Ukrajině nic nehrozí. Žalobce navíc pochází ze Zakarpatské oblasti, která se nachází zcela mimo zónu jí zmiňovaného válečného konfliktu. Na tomto místě lze odkázat kupř. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, *„Institut bezpečné země původu zakotvený v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodností žádostí osob přicházejících z dané země – srov. ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [dnes ust. § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“*
21. Nejvyšší správní soud rovněž setrvale judikuje, že konflikt na Ukrajině nelze klasifikovat jako totální, tedy takový, který by každého civilistu vystavoval reálnému nebezpečí vážné újmy (například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, či ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 80/2018 - 40). Přitom *„v případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu, musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude*

právě on“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68,č. 1840/2009 Sb. NSS).

22. Tam, kde žalobce dále jen obecně vytýkal porušení § 2 odst. 1, 3, 4 § 3, § 50 odst. 2 správního řádu, k těmto výtkám neuvedl žádné konkrétní pochybení, kterého se měl žalovaný dopustit v jeho případě. Soud v této obecné rovině sám nezjistil žádné pochybení, na základě kterého by došlo k porušení předmětných ustanovení.
23. Soud má dále za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně se všemi odvolacími námitkami žalobce. Nalézací správní orgán se také správně a dostatečně zabýval i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spoj. s ust. § 174a zákona.
24. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k témuž závěru.

VI. Závěr a náklady řízení

25. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 6. října 2021

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.
samosoudce